

mål, som er optaget på dens arbejdsprogram. Om det fjerde hovedspørgsmål, *international voldgift i handelssager*, forventes kommissionens rapportør vedrørende dette emne at kunne forelægge en beretning på UNCITRAL's 5. mødesamling.

Af dr. Singhs omtale af kommissionens behandling af de øvrige emner, således som denne behandling også i detaljer er refereret i beretningen, kan fremhæves:

International skibsfartslovgivning. UNCITRAL's arbejdsgruppe vedrørende international skibsfartslovgivning havde under et møde i marts 1971 vedtaget at akceptere en anbefaling fra UNCTAD's arbejdsgruppe vedrørende international skibsfartslovgivning om, at UNCITRAL foreløbig burde koncentrere sig om regler og praksis for så vidt angik konnossementer (bills of lading), inklusive de i Bruxelles-konventionen af 1924 med protokol af 1968 indeholdte regler, med henblik på at revidere og uddybe disse regler, eventuelt i form af en ny konvention. Gennemgangen skulle have til hovedformål dels at fjerne den på visse områder herskende usikkerhed, dels at søge at skabe en bedre balance mellem ladingsejers og befragterens risici. For at løse denne opgave var UNCITRAL's daværende arbejdsgruppe på 7 medlemmer blevet udvidet til 21 medlemmer (herunder Norge). Den udvidede arbejdsgruppes første møde ville blive afholdt i februar 1972 inden UNCITRAL's 5. mødesamling, og bl. a. gennem udsendelse af spørgeskemaer til alle FN's medlemslande havde FN's sekretariat påbegyndt et forberedende arbejde for den nye arbejdsgruppe.

Internationale betalinger. På dette område beskæftigede kommissionen sig for tiden med fire emner: Negotiable instrumenter, kommercielle bankkreditter, bankgarantier og sikkerhed i løsøre.

For så vidt det første emne angik, havde kommissionen på tidligere mødesamlinger besluttet at arbejde på skabelsen af et nyt negotiable instrument til valgfri anvendelse ved internationale betalinger. Et betydeligt forberedende arbejde var allerede på kommissionens foranledning blevet udført af FN's sekretariat, der bl. a. havde bestræbt sig for at søge identificeret hovedforskellene mellem det system for negotiable instrumenter, der på den ene side repræsenteredes

af den britiske Bills of Exchange Act fra 1882 samt af den amerikanske Uniform Commercial Code og på den anden side af Genève-konventionerne af 1930 og 1931 om veksel- og checklovgivningen. Kommissionen vedtog på sin 4. mødesamling at anmode FN's generalsekretær om at udarbejde et foreløbigt udkast til en konvention til forelæggelse på kommissionens 5. mødesamling, på hvilken den da ville nedsætte en mindre arbejdsgruppe, der skulle udarbejde et endeligt udkast til forelæggelse for kommissionen.

Spørgsmål vedrørende kommercielle bankkreditter og bankgarantier var under behandling i Det internationale Handelskammer (ICC), der arbejdede på en revision af 1962-udgaven af „Uniform Customs and Practice for Documentary Credits“ samt på et udkast til „Uniform Rules and Customs on Contractual Guarantees“ (det sidstnævnte udtryk foretrækkes af ICC fremfor udtrykket „Bank Guarantees“). Det internationale Handelskammers observatør ved UNCITRAL's 4. mødesamling havde givet tilsagn om, at en formel for et kommende effektivt samarbejde mellem kommissionen og ICC i sager af fælles interesse ville blive fremsendt i nær fremtid til kommissionens sekretariat. Kommissionen tog denne meddelelse til efterretning og vedtog at tage emnerne op til fornyet behandling på sin 5. mødesamling.

Vedrørende spørgsmålet om sikkerhed i løsøre var FN's generalsekretær på kommissionens 3. mødesamling blevet anmodet om at udarbejde en beretning om retsstillingen i de forskellige nationale retssystemer. Som følge af vanskelighederne ved at udarbejde ensartede regler om dette emne havde kommissionen samtidig besluttet, at den på dette område ville koncentrere sig om indsamling og videregivelse af oplysninger. På sin 4. mødesamling vedtog kommissionen at tage emnet op til fornyet behandling, når en beretning fra FN's generalsekretær var modtaget.

Internationale løsøre køb. Dr. Singh oplyste, at UNCITRAL på sin 4. mødesamling havde drøftet de tre emneområder, som af kommissionen var taget op til behandling under titlen „International Sale of Goods“. Således havde man fortsat gennemgangen af Haager-konventionen af 1964 om internationale løsøre køb — ULIS — („Convention